

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Martina Bobáka v právní věci

žalobce: **Mgr. L. H.**
bytem X

proti

žalovanému: **Ústav zdravotnických informací a statistiky České republiky**
sídlem Palackého náměstí 4, 128 01 Praha 2

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci vyřízení „žádosti žalobce o poskytnutí informací dle zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách“ ze dne 22. 7. 2022

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 25. 8. 2022 domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v souvislosti s vyřizováním žádosti o poskytnutí informací podané žalobcem dne 22. 7. 2022 v režimu § 73 odst. 8 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZS“ nebo „zákon o zdravotních službách“).
2. V době podání žaloby spatřoval žalobce nečinnost žalovaného v tom, že žalovaný jeho žádosti ze dne 22. 7. 2022 (dále též „Žádost“) nevyhověl a ani jinak o Žádosti nerozhodl. Navrhl proto, aby soud uložil žalovanému povinnost poskytnout požadované informace ve lhůtě 15 dnů od nabytí právní moci rozsudku.
3. Žalobce pak na projednání žaloby setrval i poté, co žalovaný v návaznosti na výzvu soudu k vyjádření k žalobě Žádost žalobce vyřídil. Akcentoval přitom, že se dle jeho názoru jedná o poskytnutí neúplných a nepravdivých dat žalovaným. Konkrétní pochybení žalovaného, tj. rozsah v jakém zůstala jeho Žádost nevyřízena, žalobce specifikoval poprvé během prvního ústního jednání konaného v projednávané věci (srov. v podrobnostech dále).

II. Žaloba

4. Žalobce uvedl, že na jeho Žádost žalovaný k datu podání žaloby nijak nereagoval. Doplnil, že dne 15. 8. 2022 podal žádost o opatření proti nečinnosti k Ministerstvu zdravotnictví, přičemž ministerstvo reagovalo automatickou odpovědí, že tato žádost nesplňuje standardy elektronického podání a že nespadá do gesce ministerstva.
5. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že má právo na to, aby jeho Žádost byla vyřízena v přiměřené lhůtě s tím, že obecně přijímanou lhůtou je ta v rozsahu 30 dnů od podání žádosti. Navrhl proto, aby soud vydal rozsudek, kterým by žalovanému uložil povinnost ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku poskytnout žalobci v souladu s jeho Žádostí následující informace:
 - a) *Statistická data pacientů, kteří přišli do nemocnice z důvodu hospitalizace pro jiný důvod, než je onemocnění COVID 19. Požadují zde informace za období od 01. 08. 2021 do dne podání žádosti.*
 - b) *Statistická data pacientů, u nichž byl až v nemocnici zjištěn COVID 19, který probíhal asymptomaticky. Požadují zde informace za období od 01. 08. 2021 do dne podání žádosti.*
 - c) *Statistická data pacientů, kteří mají skutečnou proticovidovou léčbu, lehčí hospitalizaci s COVID 19, či jiný zdravotním problém bez proticovidové léčby nebo lehčí hospitalizace. Požadují zde informace za období od 01. 08. 2021 do dne podání žádosti.*
 - e) *Statistická data úmrtí na COVID-19 bez komorbidit*
 - i) *Syndrom dechové tísně J80 -2 dny, ii) Pneumonie J189 - 10 dní, iii) COVID-19, virus laboratorně prokázán U071 -14 dní, iv) Aterosklerotická choroba srdeční I25.1–5 let, v) Diabetes mellitus – E11.9–14 let, vi CHOPN – J44.9–8 let**Požadují zde informace za období od 01. 08. 2021 do dne podání žádosti.*
 - f) *Statistická data úmrtí na COVID-19 u pacienta s komorbiditami*

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

i) Syndrom dechové tísně J80 -2 dny, ii) Pneumonie J189 - 10 dní, iii) COVID-19, virus laboratorně prokázán U071 -14 dní, iv) Aterosklerotická choroba srdeční I25.1–5 let, v) Diabetes mellitus – E11.9–14 let, vi) CHOPN – J44.9–8 let

Požadují zde informace za období od 01. 08. 2021 do dne podání žádosti.

g) *Statistická data úmrtí pacienta s COVID-19, avšak z jiné příčiny*

V případech, kdy dojde k úmrtí pacienta, který měl dříve diagnostikován COVID-19, avšak úmrtí bylo bezprostředně způsobeno jinou příčinou. Jedná se tedy o pacienty u nichž existuje domněnka, že COVID-19 mohl průběh onemocnění vedoucího ke smrti jen zhoršit, nebo ke smrti jinak přispět.

Požadují zde informace za období od 01. 08. 2021 do dne podání žádosti.

h) *Statistická data úmrtí pacienta bez COVID 19.*

Požadují zde informace za období od 01. 08. 2021 do dne podání žádosti.

III. Vyjádření Ministerstva zdravotnictví a žalovaného

6. Ve svém vyjádření ze dne 27. 9. 2022 Ministerstvo zdravotnictví k výzvě soudu konstatovalo, že dne 25. 8. 2022 mu bylo doručeno prostřednictvím datové schránky podání žalobce označené jako „žádost o přijetí opatření proti nečinnosti“, které lze z hlediska jeho obsahu posoudit jako stížnost podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 106/1999 Sb.**“). Vzhledem k tomu, že ministerstvo přijetí datové zprávy odmítlo (neboť podatelna ministerstva vyhodnotila, že se nejedná o gesci ministerstva), nebyla datová zpráva postoupena žalovanému, resp. tak ministerstvo učinilo až v návaznosti na dotaz zdejšího soudu po podání žaloby.
7. Ve vyjádření ze dne 20. 10. 2022 žalovaný předeslal, že je organizační složkou státu, jejímž zřizovatelem je Ministerstvo zdravotnictví a je správcem Národního zdravotnického informačního systému (dále též „**NZIS**“) podle zákona o zdravotních službách. Doplnil, že NZIS je jednotný celostátní informační systém veřejné správy, v němž jsou shromažďovány a zpracovávány osobní a další údaje ze základních registrů orgánů veřejné správy, ministerstev, od poskytovatelů zdravotních služeb, případně dalších osob předávajících údaje do NZIS. Potvrdil, že dne 22. 7. 2022 podal žalobce žádost o analýzu dat dle § 73 odst. 8 ZZS.
8. Žalovaný upřesnil, že vyžádaná analýza dat není pouhým zpřístupněním dat, nýbrž službou, která je poskytována dle kapacitních možností žalovaného; dle jeho názoru se tak nejedná o naplnění práva na informace. Uvedl, že informace požadované žalobcem nejsou pouze data, která jsou takto někde zpracována, založena a přeposlána, ale jedná se o zpracování statistických dat, které musí analytické oddělení připravit a požadované přehledy vyrobit. Teprve doručením žaloby ze strany soudu se žalovaný dozvěděl o tom, že žalobce vyřízení Žádosti urguje, přičemž následně Žádost dne 13. 10. 2022 vyřídil.
9. Žalovaný uvedl, že žalobci vysvětlil, že vyřizování požadavků na analýzu dat v režimu § 73 odst. 8 ZZS probíhá akademickou metodou, nikoli jako formalizované správně-právní řízení. Analýzu komplexních dat totiž téměř vždy doprovázejí nejasnosti, které lze vyřešit pouze diskusí na vědecké úrovni. Žalobce však nabídku žalovaného k osobnímu jednání nepřijal a žádost žalovaného o zpětvzetí žaloby nevyslyšel.
10. S ohledem na skutečnost, že žalobce analytický výstup obdržel, přičemž žalovaný zdůraznil, že je otevřen diskuzi a případnému přepracování analýzy, má žalovaný za to, že žaloba není

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

účelná. Žalovaný pak zdůraznil, že žaloba dle jeho názoru není ani důvodná, když v předmětné věci nevystupuje jako správní orgán a nevykonává státní správu. Dále poukázal, že v dané věci dle jeho názoru není dána aktivní žalobní legitimace žalobce. Tuto úvahu přitom provedl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2014, čj. 3 Ans 7/2013 - 96, ve kterém soud konstatoval, že pokud neexistuje objektivně daná povinnost konkrétního subjektu zveřejnit určitá data (zde index cen v lesnictví), nemůže existovat ani žádné subjektivní veřejné oprávnění fyzické či právnické osoby vydání těchto dat požadovat.

11. Ve vyjádření ze dne 28. 12. 2022 žalovaný nad rámec výše uvedeného doplnil, že Žádost je svou povahou žádostí o analýzu dat, a nikoli o jejich export, protože požadované informace nejsou v požadované formě vedeny v žádném z registrů NZIS; výstupem analýzy dat je vždy interpretace dat analytickým oddělením žalovaného. Žalovaný opakovaně zdůraznil, že analytické oddělení vypracovalo a žalobci předalo velmi precizní statistický výstup včetně popisu a limitací, přičemž poskytnutí „výpisu“ z Národního registru hospitalizovaných, kde jde téměř o 1,5 milionu případů hospitalizací, si dle žalovaného nelze představit. Doplnil, že pokud má žalobce pochybnosti stran autenticity výstupu, může se k jejich vyvrácení obrátit na zdravotní pojišťovny, Český statistický úřad a Krajské hygienické stanice.
12. Ve vztahu k žádosti podané podle § 73 odst. 8 ZZS žalovaný uvedl, že tato vede v naprosté většině případů k analýze dat – procesu interpretace dat a poskytnutí analytického výstupu. Nejedná se dle jeho názoru o vydání existující informace, ale o poskytnutí služby analýzy dat, a tedy nejde o výkon veřejného subjektivního práva na informace.

IV. Postup soudu a další podání žalobce

13. V návaznosti na sdělení žalovaného o vyřízení Žádosti soud žalobce s upozorněním na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu přípisem ze dne 20. 10. 2022, čj. 18 A 68/2022 - 36, vyzval, aby uvedl, zda na podané žalobě trvá a pokud ano, aby jednoznačně specifikoval konkrétní informace, o jejichž poskytnutí v režimu § 73 odst. 8 ZZS podanou Žádostí usiloval, a dále specifikoval ve vztahu, ke kterým informacím Žádost nebyla vyřízena. Ke zvážení pak soud žalobci nabídl využití postupu podle zákona č. 106/1999 Sb. a upozornil jej na možné procesní vyústění podané žaloby, tj. na výrokový potenciál rozhodnutí v řízení o nečinnosti správních orgánů.
14. Žalobce ve sdělení ze dne 9. 12. 2022 soud informoval, že na projednání žaloby trvá. Uvedl, že si je vědom úpravy podávání žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb. včetně opravných či dozorčích prostředků Ministerstva zdravotnictví. Konstatoval však, že dle jeho názoru je nepochybné, že žalovaný a ministerstvo jednají v souladu. Dle jeho přesvědčení tak není zajištěn nezávislý a nestranný dohled a dozor nadřízeného správního orgánu nad podřízeným správním orgánem a v obecné rovině zpochybnil úplnost a pravdivost poskytnutých informací. Žalobce zároveň požádal soud, aby uložil žalovanému „*vysvětlovací povinnost k tomu, proč nevydal informace prostřednictvím výpisu z Národního registru zdravotnických informací*“, a doplnil, že soud by si měl následně sám zjistit, zda tyto informace jsou úplné a pravdivé s ohledem na tvrzení ředitele žalovaného a ministrů Vojtěcha, Prymuly a dalších.
15. Přípisem ze dne 31. 1. 2023, čj. 18 A 68/2022 - 47, soud žalobce s ohledem na jeho sdělení opětovně poučil o možném procesním vyústění podané žaloby, tj. že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti lze žalovanému nanejvýš uložit vyřízení Žádosti v dosud nevypořádaném rozsahu, a upozornil žalobce, že je jeho procesní odpovědností sdělit,

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

v jakém rozsahu považuje žádost za nevyřízenou tak, aby soud případně mohl žalovanému uložit povinnost v tomto rozsahu o Žádosti rozhodnout. Městský soud v Praze žalobce rovněž upozornil na náleznost Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 25/21, a z něj vyplývající závěry (viz bod 114 an. tohoto rozsudku).

16. Sdělením ze dne 1. 2. 2023 žalobce soud informoval, že na podané žalobě při vědomí závěrů Ústavního soudu a mezi daných výrokovým potenciálem řízení o nečinnosti žalobě oproti řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu trvá. Rozvedl přitom, že nečinnost žalovaného spatřuje v tom, že poskytl nepravdivé a neúplné informace, aby „*mohl vykázat činnost, a tudíž nedůvodnost části žaloby ke dni rozhodnutí správního soudu*“. Tímto způsobem tak dle jeho názoru žalovaný nutí žalobce, aby změnil (zúžil) rozsah žaloby, aniž je najisto postaveno, že informace jsou skutečně pravdivé, a tedy činnost byla provedena. Žalobce opakovaně zdůraznil, že nečinnost žalovaného spatřuje právě v úmyslném poskytnutí nepravdivých informací. Doplnil, že v režimu § 73 odst. 8 ZZS žalovaný nemá možnost správního uvážení ohledně kolidujících právních zájmů, jež je mu dostupná při využití postupu dle ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., přičemž toto dle jeho přesvědčení potvrdil i v soudem odkazovaném nálezu Ústavní soud.

V. Jednání a další podání účastníků

17. Při ústním jednání konaném dne 6. 3. 2023 soud rekapituloval dosavadní průběh soudního řízení, shrnul obsah soudního spisu a sumarizoval dosavadní argumentaci, kterou účastníci řízení ve svých písemných podáních uplatnili. Účastníci v rámci svých ústních přednesů setrvali na svých procesních stanoviscích a dříve uplatněné argumentaci.
18. Soud následně přistoupil k provedení dokazování. Ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil následující relevantní skutečnosti.
19. Dne 22. 7. 2022 žalovaný obdržel podání žalobce nazvané *Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách* [Žádost], kterou žalobce v režimu zákona o zdravotních službách požádal o poskytnutí statistických dat [specifikovaných pod písmeny a) – h) Žádosti; viz bod 5 tohoto rozsudku] s tím, že tyto požaduje poskytnout v anonymizované podobě a jejich poskytnutí žádá z důvodu zpracování vědecké práce.
20. Dne 10. 10. 2022 adresoval žalovaný žalobci přípis (doručen dne 13. 10. 2022), ve kterém jej informoval, že od zdejšího soudu obdržel žalobu v projednávané věci. Vysvětlil, že oddělení analýzy dat žalovaného vyřizuje množství prioritních žádostí o data zadávaných orgány státní správy a dalšími subjekty a z tohoto důvodu jsou žádosti fyzických osob vyhodnocovány jako zadání nižší priority. Doplnil, že vyřizování požadavků na export či analýzu dat v režimu § 73 odst. 8 ZZS probíhá akademickou metodou, nikoli jako formalizované správně-právní řízení. Žalovaný dále uvedl, že v příloze ke zprávě připojuje data požadovaná žalobcem, přičemž pokud tato přesně nevyhovují záměru žalobce, požádal jej žalovaný o upřesnění požadavků.
21. Přílohu sdělení žalovaného tvoří 5 tabulek. V první je zachycen *počet unikátních hospitalizačních případů akutní péče mimo případy, u kterých byla diagnostikována nemoc Covid-19* za období od srpna 2021 do května 2022. V druhé tabulce je zachycen *počet hospitalizačních případů s prokázanou pozitivou v nemocnicích* za období od srpna 2021 do července 2022. V třetí tabulce jsou zachyceny *počty hospitalizovaných osob s Covid-19 podle charakteru hospitalizace* za období od srpna 2021 do července 2022. Ve čtvrté tabulce jsou zobrazeny *počty zemřelých osob podle prvotní příčiny smrti a podle komorbidit* za období od

srpna 2021 do prosince 2021. V páté tabulce jsou zobrazeny počty *zemřelých osob na jinou prvotní příčinu smrti než Covid-19, které měly diagnostikovány Covid-19 méně než měsíc před úmrtím*. K tabulkám je přiložena průvodní informace, že se jedná o data o zemřelých osobách, nebo hospitalizačních případech podle zvolených kritérií. Diagnóza byla vyhledána pomocí MKN-10 na pozici hlavní diagnózy a seznam kódů a názvů zahrnutých diagnóz. Dále je připojen údaj k zadaným limitacím, období (2021 – 2022 podle dostupnosti dat) a zdroj (databáze zemřelých, NRHZS a ISIN).

22. Žalobce dne 14. 10. 2022 žalovaného informoval, že obdržení přípis nepovažuje založený na úplných a pravdivých sděleních a že tento obsahuje zcela lživé informace. Poskytnuté informace jsou dle žalobce v rozporu s prezentovanými závěry ze strany ředitele žalovaného, jakož i s vyjádřeními předchozích ministrů zdravotnictví. Vyjádřil domněnku, že je velmi ohrožena pravdivost poskytovaných informací, a informoval žalovaného, že žalobu podanou k Městskému soudu v Praze brát zpět nebude, a trval na doložení pravdivosti poskytnutých informací.
23. Soud dále zjistil, že žalobce k žalovanému podal dvě žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. (ve dnech 31. 1. 2022 a 21. 2. 2022), přičemž tyto byly žalovaným vyřízeny tak, že mu s odkazem na § 73 odst. 7 ZZS byla poskytnuta pouze struktura požadovaných údajů. V části žádosti o poskytnutí konkrétních informací žalovaný podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. žádosti rozhodnutími odmítl. Žalovaný žalobce v odpovědi na jeho žádosti rovněž informoval, že na základě § 73 odst. 8 ZZS lze pro statistické a vědecké účely požádat žalovaného o poskytnutí údajů z národních registrů v podobě, ze které nelze určit konkrétní fyzickou nebo právnickou osobu.
24. Ke sdělení ze dne 1. 2. 2023 žalobce předložil soudu článek nazvaný *Data na ÚZISu zrají jako víno* publikovaný Romanem Kovaříkem, Tomášem Fürstem a Eliškou Kremeňovou na webových stránkách Sdružení makrobiologů, imunologů a statistiků dne 17. 1. 2023. Autoři článku tímto publikovali zjištění, že datové sady zveřejňované žalovaným jsou „*zpětně měněny, a to tak, že z nich mizí zemřelí po první dávce vakcíny a senioři hospitalizovaní na JIP s covidem*“. K tomuto zjištění dospěli porovnáním datových sad žalovaného, kdy totožnou datovou sadu stáhli ve verzi ke dni 1. 10. 2022 a ke dni 16. 12. 2022, přičemž následně se věnovali rozdílu v těchto verzích datových sad, a zdůraznili, že dochází v čase k jejich revizi a počty osob očkovaných první dávkou, které zemřely s covidem v „revidované“ verzi, klesly. Rovněž zjistili i klesající počet seniorů hospitalizovaných na jednotkách intenzivní péče.
25. Soud následně k důkazu provedl přípis předložený žalobcem v průběhu jednání nazvaný *Sdělení k obdržené žádosti*, jímž žalovaný žalobce dne 17. 2. 2023 vyrozuměl, že jeho podání ze dne 2. 2. 2023 nadepsané *Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím*, posoudil ve smyslu jeho skutečného obsahu jako žádost dle § 73 odst. 8 ZZS. Předslal, že co se týče dat za rok 2022 z databáze zemřelých Českého statistického úřadu, tato není uzavřena a analýzu těchto dat bude možné zpracovat teprve v druhé polovině roku 2023. Rovněž požádal o upřesnění dotazů specifikovaných pod jednotlivými písmeny žádosti. Uzavřel, že s ohledem na obsahově objemnou a ne zcela jasnou žádost žalobci nabízí možnost osobního setkání s ředitelem žalovaného, se kterým by žalobce mohl jeho požadavek i možnosti jeho zpracování a cíle osobně prodiskutovat.
26. Důkazní návrh žalobce vznesený v podání ze dne 1. 2. 2023, aby soud vyzval žalovaného k doložení posledního vydání dat z Národního registru zdravotnických informací za účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

posouzení, zda žalovaný postupoval vůči žalobci stejně, jako vůči jiným osobám v obdobném postavení, soud zamítl, neboť tento shledal v kontextu projednávané věci nadbytečným, vybočujícím z okruhu skutečností přezkoumávaných soudem v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

27. Žalobce během ústního jednání vznesl další návrhy na provedení dokazování, a to (32:10) aby si soud vyžádal informace od Českého statistického úřadu a dalších institucí za účelem ověření pravdivosti údajů poskytnutých žalovaným a (32:54) provedení výsledku ředitele žalovaného k zjištění, proč jsou data žalovaného zpětně měněna. Žalovaný pak navrhl doplnit dokazování výsledkem zaměstnance žalovaného (vedoucího odboru analýzy dat), aby se vyjádřil k článku *Data na ÚZISu zrají jako víno*.
28. Městský soud v Praze předmětné návrhy na doplnění dokazování rovněž zamítnul, neboť se nedomníval, že by provedení těchto důkazních prostředků bylo potřebné k meritornímu posouzení žaloby. Soud má za to, že se v projednávané věci jedná o posouzení právní otázky, které je možné plnohodnotně učinit i bez provedení těchto důkazních prostředků.
29. Žalobce se následně vyjádřil k provedeným důkazům, přičemž v rámci svého přednesu rozšířil svou původně uplatněnou argumentaci o uvedení tvrzených konkrétních pochybení žalovaného, tj. doplnil, v jakém ohledu zůstala Žádost dle jeho názoru ze strany žalovaného nevyřízená. V důsledku vznesení těchto konkrétních tvrzení soud přistoupil k odročení ústního jednání a žalobci uložil, aby svá tvrzení předložil v písemné formě tak, aby na ně následně mohl žalovaný a soud důkladně reflektovat.
30. Žalobce v návaznosti na výše uvedené svou argumentaci rozšířil v podání ze dne 16. 3. 2023. Vznesl přitom následující námitky. K bodu a) – c) Žádosti uvedl, že žádná z poskytnutých informací nenaplnuje to, oč žádal; dle jeho názoru byly poskytnuty jiné informace. K bodu e) – f) Žádosti uvedl, že u kódů diagnóz vyhledaných pomocí MKN-10 jsou následující nedostatky:
 - E.11.9 (Diabetes mellitus 2. typu bez komplikací)* – chybí označení 11 let
 - U07.1 (COVID-19, virus laboratorně prokázán)* – není uvedeno, kde byl virus Covid 19 laboratorně prokázán, zda v nemocnici po hospitalizaci nebo v přednemocniční péči
 - U07.2 (COVID-19, virus nebyl laboratorně prokázán)* – není uvedeno, kde nebyl tento prokázán, zda v nemocnici nebo v přednemocniční péči
 - J18.9 (Pneumonie NS)* – chybí 10 dní
 - I251 (Aterosklerotická choroba srdeční)* – chybí 1 – 5 let
 - J44.9 (Chronická obstrukční plicní nemoc NS)* – chybí 8 let
 - J80 (Syndrom dechové tísně dospělých)* – chybí 2 dny
 Co se týče bodů g) – h) Žádosti, žalobce uvedl, že žalovaný data rovněž neposkytl vůbec. Doplnil, že jestliže žalovaný použil stejné klasifikace MKN, ale nepřihlédl k zásadnímu zpřesnění žalobce, pak nemohl poskytnout to, oč žalobce v Žádosti skutečně žádal. Žalobce dále upozornil, že žalovaný použil jinou revizi MKN-10 na vyřízení části Žádosti, neboť požadované informace jsou od 1. 8. 2021 do 22. 7. 2022. Žalovaný podle názoru žalobce „použil při poskytnutí dat jen pozdější revizi klasifikace MKN-10, která byla platná a účinná k datu 10. 10. 2022“.
31. Žalovaný na tvrzení žalobce reagoval vyjádřením ze dne 31. 3. 2023. K bodu a) Žádosti uvedl, že Tabulka 1 odpovídá na dotaz „Statistická data pacientů, kteří přišli do nemocnice z důvodu

hospitalizace pro jiný důvod, než je onemocnění COVID 19“ a poskytuje informaci o počtu hospitalizačních případů akutní péče hospitalizovaných z jiného důvodu, než COVID 19.

32. K bodu b) Žádosti žalovaný uvedl, že Tabulka 2 odpovídá na dotaz „*Statistická data pacientů, u nichž byl až v nemocnici zjištěn COVID 19, který probíhal asymptoticky*“. Doplnil, že pacienti „s prokázanou pozitivitou v nemocnicích“ jsou identifikováni prostřednictvím toho, že u nich byla pozitivita COVID 19 prokázána testem až v rámci hospitalizace.
33. K bodu c) Žádosti žalovaný uvedl, že Tabulka 3 odpovídá na dotaz „*Statistická data pacientů, kteří mají skutečnou proticovidovou léčbu, lehčí hospitalizaci s COVID 19, či jiný zdravotní problém bez proticovidové léčby nebo lehčí hospitalizace*“. Konstatoval, že jelikož pojmy „skutečná proticovidová léčba“ nebo „lehčí hospitalizace“ nejsou definovány, jsou použity standardní výstupy definující tíži dle pobytu pacienta na jednotce intenzivní péče (JIP), popřípadě využití umělé plicní ventilace (UPV) nebo mimotělní podpory života (ECMO).
34. K bodům e), f) a h) Žádosti žalovaný uvedl, že dotazy jsou zodpovězeny v Tabulce 4, kdy jako komorbidity byly využity informace o diagnózách uvedených v databázi zemřelých jako diagnózy přítomné u zemřelého pacienta. Skutečnost, že časový údaj o diagnózách uveden není, je způsobena objektivním faktem, že žádný takový časový údaj v databázi zemřelých není k dispozici; nadto není žalovanému jasné, co je tímto časovým údajem míněno. Žalovaný pak souhlasil s žalobcem, že v tabulce není uvedeno, kde byl COVID-19 laboratorně prokázán, nicméně tato informace nebyla žalobcem požadována.
35. K bodu g) Žádosti žalovaný uvedl, že dotaz je zodpovězen v Tabulce 5 přehledem počtu pacientů zemřelých na jinou prvotní příčinu smrti, než COVID-19, kteří měli diagnostikován COVID-19 méně než měsíc před úmrtím. Ze zadání dle žalovaného nevyplývá požadavek na detailní analýzu příčin úmrtí. Analýza příčin úmrtí a roli COVID-19 v ní si však dle žalovaného vzhledem k počtu pacientů a nutnosti oslovení klinických expertů nelze ani představit; dodal tedy jemu dostupné údaje.
36. Co se týče tvrzení žalovaného ve vztahu k absenci zpřesnění MKN kódů dle jeho Žádosti, žalovaný konstatoval, že obsah tvrzení žalobce mu v tomto ohledu není zcela jasný, přičemž k vyjasnění těchto záležitostí mohla sloužit diskuse, která byla žalobci opakovaně nabízena. K tvrzení, že použil jinou revizi MKN-10, žalovaný doplnil, že mu rovněž není jasná podstata tvrzení, avšak zdůraznil, že požadované diagnózy svůj kód mezi těmito revizemi nezměnily, navíc data nejsou zpětně měněna podle aktuální revize MKN-10, ale používají vždy revizi platnou v době porízení záznamu.
37. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval sdělením ze dne 28. 4. 2023, přičemž k bodu a) Žádosti doplnil, že nežádal toliko o informace o hospitalizačních případech „akutní“ péče hospitalizovaných z jiného důvodu než COVID-19, ale o informace vztahující se jak k „akutní“ tak i „neakutní“ plánované hospitalizaci (plánované operace kýly, operace srdce apod.) bez souvislosti s COVID-19.
38. K bodu b) Žádosti žalobce konstatoval, že odpověď na otázku statistických dat osob, u nichž probíhal COVID-19 asymptoticky však z tabulky vyčíst nejde. Ohradil se i proti skutečnosti, že ve vyřízení Žádosti tyto osoby nejsou členěny na věkové kategorie.
39. Co se týče argumentace žalovaného k bodu c) Žádosti, žalobce upozornil, že dle jeho názoru je kvalifikace proticovidové léčby daná rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 7. 12. 2021, čj. MZDR 41627/2021-3/OLZP, ve kterém jsou stanovena kritéria k léčbě pacientů „s prokázaným mírným a středně těžkým“ COVID-19.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

40. Na argumentaci žalobce ohledně vypořádání bodů e) a f) Žádosti žalobce reflektoval tak, že uvedl, že žádal statistická data o úmrtích osob jen na COVID-19 bez vybraných komorbidit a dále statistická data o úmrtí na COVID-19 právě s vybranými komorbiditami. V tabulce č. 4 jsou přitom uvedeni: (i.) zemřelí bez COVID-19, (ii.) zemřelí s vybranou komorbiditou k hlavní příčině smrti COVID-19.
41. K vyjádření žalovaného k bodu g) Žádosti žalobce doplnil, že své tvrzení opírá o Mezinárodní pokyny pro certifikaci a klasifikaci (kódování) onemocnění COVID-19 jako příčiny úmrtí vydané ze strany Světové zdravotnické organizace dne 16. 4. 2020, kde je uveden způsob klasifikování příčin úmrtí a jejich pravděpodobnost v souvislosti s COVID-19, který žalovaný musel používat při své činnosti. Žalobce zastává názor, že žalovaný dotčená data má a pouze je nechce vydat.
42. K tvrzení žalovaného ohledně použitých MKN kódů žalobce uvedl, že vyhledal údaje z ISIN, které však nejsou totožné v případě klasifikace dle MKN-10 na něž žalovaný odkazuje. V tomto ohledu žalobce odkázal na NRC pro analýzu epidemiologických dat, Oddělení biostatistiky, Útvar ředitelky SZÚ, *„které je zpracováno k Výskytu vybraných hlášených infekcí v České republice, leden-listopad 2021 v porovnání se stejným obdobím v letech 2012-2020 (počet případů). Viz žalovaným používané kódy U07.1 a U07.2 oproti použitému kódu B97 Onemocnění COVID-19“*.
43. Žalovaný se ve věci vyjádřil krátce před jednáním podáním ze dne 9. 6. 2023, v němž poukázal na skutečnosti týkající se žalobcem předložených mezinárodních pokynů pro certifikaci a klasifikaci onemocnění COVID-19 jako příčiny úmrtí, s tím, že demonstrativní příklady komorbidit nedávají smysl jako zadání pro zpracování analýzy dat.
44. Městský soud v Praze pokračoval v ústním jednání dne 12. 6. 2023, kdy nejprve shrnul dosavadní průběh řízení, rekapituloval průběh předchozího ústního jednání a dosavadní stav dokazování, načež shrnul argumentaci stran, jak se podává z jejich podání učiněných od března 2023. Účastníci poté v rámci svých přednesů setrvali na dosud uplatněné argumentaci. Žalobce reagoval na obsah jemu při ústním jednání předestřené vyjádření žalovaného ze dne 9. 6. 2023, žalovaný naproti tomu doplnil své vyjádření k argumentaci žalobce v jeho posledním podání. Strany v rámci jednání vedly polemiku o odborné kompetenci obou, pokud jde o dotazovaná data. Navzájem si vytýkaly nedostatečnou součinnost a spolupráci při vyřizování Žádosti žalobce.
45. Soud při jednání přistoupil k doplnění dokazování důkazů navržených žalobcem.
46. Z rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 7. 12. 2021, čj. MZDR 41627/2031-3/OLZP (dále jen **„Rozhodnutí MZdr“**), soud zjistil, že tímto v zájmu ochrany veřejného zdraví v souvislosti s probíhající pandemií onemocnění COVID-19 dočasně povolilo distribuci, výdej a používání neregistrovaného humánního léčivého přípravku LAGEVRIO. Ve výroku rozhodnutí jsou definována kritéria, za kterých lze lék osobám podat (věková hranice, pozitivita testu na SARS-CoV-2, doba od nástupu příznaků apod.), jakož i dávkování podmínky distribuce, výdeje a používání.
47. Z Výskytu vybraných hlášení infekcí v České republice, leden – listopad 2021; porovnání se stejným obdobím v letech 2012 – 2020 (počet případů; dále jen **„Výskyt vybraných hlášení infekcí“**) soud zjistil, že kód B97.2 odpovídá diagnóze „Onemocnění COVID-19“.
48. Z Mezinárodních pokynů pro certifikaci a klasifikaci (kódování) onemocnění COVID-19 jako příčiny úmrtí; Na základě MKN; Mezinárodní statistická klasifikace nemocí ze dne 16.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

4. 2020 (dále jen „**Mezinárodní pokyny**“) soud zjistil, že tento dokument popisuje certifikaci a klasifikaci (kódování) úmrtí v souvislosti s onemocněním COVID-19; primárním cílem pokynů je identifikovat veškerá úmrtí v důsledku COVID-19. Část 4. Mezinárodních pokynů pak obsahuje směrnici pro kódování COVID-19 u úmrtí, přičemž v tomto ohledu zavádí nové kódy MKN-10 pro COVID-19, a to „U07.1 COVID-19, virus identifikován“ a „U07.2 COVID-19, virus neidentifikován“. Následně jsou v pokynech uvedeny příklady postupu kódování řetězce událostí úmrtí v důsledku COVID-19. K důkazu soud provedl i žalovaným spolu s podáním ze dne 9. 6. 2023 (s tím úzce související) dokument uveřejněný na internetových stránkách žalovaného <https://www.uzis.cz/index.php?pg=aktuality&aid=8393>, kde jsou uvedeny pokyny pro certifikaci a kódování mortality v souvislosti s onemocněním COVID-19 vycházející z Mezinárodních pokynů včetně příkladů certifikace.

49. Soud dále doplnil dokazování obsahem stránek žalovaného (snímkem obrazovky webových stránek) pořízeného žalobcem dne 27. 4. 2023 za účelem prokázání tvrzení, že „[v] některých detailech se česká verze MKN-10 liší od verze mezinárodní. Jedná se především o kódy v oddílech U50-U51 a U58-U69. Rozdílné může být také zavedení některých mezinárodních aktualizací, tedy může se zdržet například zavedení nových mezinárodně přijatých kódů v české verzi“.
50. Další důkazní návrhy žalobce pak soud pro nadbytečnost zamítnul. Žalobce předně navrhoval doplnění dokazování přípisem žalovaného žalobci, který byl vyhotoven pod sp. zn. UZIS/027463/2023 a doručen žalobci jako advokátovi dne 21. 4. 2023, kterým žalobce chtěl osvědčit, že namísto toho, aby žalovaný vydal analýzu dat, chce jej zaměstnat jako zaměstnance. Předně soud uvádí, že žalobce žádný takto označený dokument soudu nepředložil; nadto jeho provedení shledal soud nepotřebným, neboť se zcela míjí podstatou projednávané věci. Soud pak neshledal žádného důvodu vyhovět návrhu žalobce, aby si od žalovaného vyžádal všechny české překlady aktualizace MKN-10, které užil pro poskytnutí informací žalobci podle svého přípisu ze dne 10. 10. 2022. Dle žalobce by tímto důkazem bylo lze zjistit rozdílnost klasifikace dat poskytnutých žalovaným žalobci, a to podle českých překladů MKN-10 vůči anglickému znění schváleného Plenárním zasedáním delegátů členských států Světové zdravotnické organizace. Provedení tohoto důkazního návrhu soud shledal rovněž nadbytečným, neboť se opětovně zcela míjí s podstatou projednávané věci, provedení tohoto důkazu by na posouzení důvodnosti žaloby nebylo způsobilo ničeho změnit.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

51. Městský soud v Praze úvodem, i s přihlédnutím k argumentaci žalovaného zkoumal, zda byly v projednávané věci splněny podmínky řízení, tedy zda se jedná o žalobu přípustnou a zda byl žalobce aktivně legitimován k jejímu podání.
52. Soud připomíná, že podle § 79 odst. 1 s. ř. s. „ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek“. Podle odst. 2 téhož ustanovení je žalovaným „správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení“.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

53. Městský soud v Praze rovněž připomíná, že podle § 73 odst. 7 ZZS „[s]tatistický ústav [žalovaný] poskytne na základě žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím [zákon č. 106/1999 Sb.], pokud se jedná o údaje v Národním zdravotnickém informačním systému, pouze informace o struktuře dat“. Z odstavce osmého předmětného ustanovení se pak podává, že „[p]ro statistické a vědecké účely poskytuje statistický ústav [žalovaný] z národních zdravotních registrů údaje pouze v podobě, ze které nelze určit konkrétní fyzickou nebo právnickou osobu. Statistický ústav je oprávněn žádat za poskytnutí těchto údajů úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením výpisů, kopií, s opatřením technických nosičů dat a s odesláním údajů oprávněnému subjektu podle odstavce 2. Statistický ústav si může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání údajů“.
54. Soud předně konstatuje, že mezi účastníky není sporným, že Žádost žalobce nebyla podána v režimu zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 73 odst. 7 ZZS, ale podle § 73 odst. 8 zákona o zdravotních službách. V tomto ohledu přitom žalovaný tvrdí, že na něj nelze nahlížet jako na povinný subjekt, neboť v projednávané věci nevystupuje jako správní orgán, nevykonává státní správu, není ani služební úřad dle zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů. V postavení správního orgánu se žalovaný dle svého přesvědčení nachází toliko za situace, kdy rozhoduje o žádostech o poskytnutí informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 73 odst. 7 zákona o zdravotních službách.
55. Městský soud v Praze se tak nejprve zabýval otázkou, zda lze žalovaného v projednávané věci považovat za povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., resp. zda jej lze označit za správní orgán v souladu s § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, nebyla by dána ani pravomoc správního soudu ve věci rozhodnout podle § 4 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
56. Z ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. se podává, že „[p]ovinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce“.
57. Z ustanovení § 70 odst. 3 ZZS vyplývá, že žalovaný je zřizován přímo zákonem jako organizační složka státu, jejímž prostřednictvím má její zřizovatel, Ministerstvo zdravotnictví (tj. státní orgán), plnit úkoly v oblasti zajištění NZIS podle předmětného zákona a podle zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný, coby organizační složka státu, nemá vlastní právní osobnost, je to přímo stát, který je zavazován právním jednáním této organizační složky, resp. jednáním jejího ředitele jmenovaného a odvolávaného vládou na návrh ministra zdravotnictví (viz MACH, Jan, Aleš BURIÁNEK, Dagmar ZÁLESKÁ, Miloš MÁCA a Barbora STEINLAUF. § 70 [Národní zdravotnický informační systém I]. In: MACH, Jan, Aleš BURIÁNEK, Dagmar ZÁLESKÁ, Miloš MÁCA a Barbora STEINLAUF. *Zákon o zdravotních službách: Praktický komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2023-06-12]. ASPI_ID KO372_2011CZ. Dostupné v Systému ASPI.).
58. S ohledem na rozhodovací praxi (viz především nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06) vymezené pojmové znaky je žalovaný veřejnou institucí, neboť vznikl na základě zákona, zřizovatelem je stát, vedoucí žalovaného je jmenován vládou, tj. státním orgánem, podléhá státnímu dohledu ministerstva a byl zřízen za účelem plnění veřejného účelu, tj. plnění úkolů v oblasti zajištění Národního zdravotnického informačního systému (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 As 145/2018 - 67, ze dne 8. 4. 2020, čj. 10 As 227/2018 - 41, či ze dne 11. 10. 2019, čj. 3 As 254/2017 - 43).

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

Lze tak uzavřít, že s ohledem na uvedené znaky žalovaný je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a tedy i správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) ve spojení s písm. b) s. ř. s.

59. Navazující otázkou pak je, zda na této povaze žalovaného něčeho mění skutečnost, že se žalobce domáhal poskytnutí informací na základě zákona o zdravotních službách, nikoli v režimu zákona č. 106/1999 Sb., resp. zda je postavení žalovaného při vyřizování žádostí o poskytnutí údajů pro statistické a vědecké účely podle § 73 odst. 8 zákona o zdravotních službách svou povahou natolik odlišné, aby odůvodňovalo závěr, že žalovaný v takovém případě nevystupuje jako správní orgán.
60. V tomto kontextu soud považoval za potřebné poukázat na rozsudek ze dne 15. 10. 2010, čj. 2 Ans 7/2010 - 186, publ. pod č. 2165/2011 Sb. NSS, ve kterém Nejvyšší správní soud posuzoval, jaký vliv má na postup povinného subjektu skutečnost, že žadatel o informace nepožádal v režimu zákona č. 106/1999 Sb., ale v režimu zákona speciálního [v daném případě zákona č. 18/1997 Sb., o mírovém využívání jaderné energie a ionizujícího záření (atomový zákon)] a dospěl k závěru, že „[j]akmile je totiž subjekt povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., všechny informace, které poskytuje veřejnosti, poskytuje zásadně v režimu tohoto zákona. Je to odrazem toho, že jeho povaha jako povinného subjektu podle tohoto zákona mu umožňuje, aby plnil všechny procesní povinnosti, jež z něj plynou. **Bylo by naopak nelogické, aby při poskytování jednoho typu informací poskytoval žadatelům o informace veškerý procesní komfort zaručený zákonem č. 106/1999 Sb., zatímco v případě informací poskytovaných podle atomového zákona nikoli.** Nelze ani přehlédnout, že jak bylo konstatováno výše, obě tyto podmnožiny informací se do určité míry překrývají, takže jejich podřazení různým procesním režimům by dalo žalovanému a subjektům podobné povahy možnost, aby u informací nacházejících se v průniku těchto dvou podmnožin arbitrárně určovaly, v jakém procesním režimu rozhodnou o jejich poskytnutí. (...) **ze samotné harmonické povahy právního řádu plyne, že pokud je žalovanému uloženo poskytovat některé informace v procesu upraveném zákonem o svobodném přístupu k informacím, pak má podle stejné procesní úpravy poskytovat i informace, jejichž poskytnutí mu ukládá jiný právní předpis (zde atomový zákon), který sám proces jejich poskytování nijak neupravuje**“ (zvýraznění provedeno soudem). Na tyto závěry následně navázal kasační soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, čj. 7 As 349/2016 - 23, když konstatoval, že „[s]těžovatelova povaha jako povinného subjektu podle zákona o svobodném přístupu k informacím zapříčiňuje, že stěžovatel je povinen při vyřizování žádostí o informace, a to bez ohledu, zda jsou tyto podány podle zákona o svobodném přístupu k informacím, či podle jiného právního předpisu, který samostatně neupravuje proces poskytování informací [...], postupovat podle procesních pravidel obsažených v zákoně o svobodném přístupu k informacím“ (obdobně viz rozsudky ze dne 19. 2. 2013, čj. 8 Aps 5/2012 - 47, ze dne 6. 11. 2013, čj. 3 Aps 5/2013 - 27, či ze dne 19. 2. 2013, čj. 8 Aps 5/2012 - 47).
61. Vzhledem k tomu, že zákon o zdravotních službách neobsahuje vlastní ucelenou procesní úpravu poskytování informací, je třeba podle přesvědčení soudu ve světle právě připomenutých závěrů i žádost podle § 73 odst. 8 ZZS vyřídit postupem podle zákona č. 106/1999 Sb., resp. procesní pravidla upravená v tomto právním předpise aplikovat přinejmenším přiměřeně tak, aby byla zajištěna rovnocenná ochrana právní sféry adresátů takového výkonu veřejné moci.
62. Městský soud v Praze tedy na základě výše provedeného rozboru dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že žalovaného je nutné na půdorysu projednávané věci považovat pro účely soudního přezkumu za správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Bylo by totiž

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

zcela nelogické, aby pro účely poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb. byla žadatelům zajišťována plná procesní ochrana z tohoto zákona vyplývající (tj. povinnost poskytnout informaci, resp. rozhodnutí o odmítnutí jejího poskytnutí, s tím spojené opravné či dozorčí prostředky a následný soudní přezkum), zatímco v případě žádosti o údaje podle § 73 odst. 8 ZZS by žadatelé fakticky neměli žádný prostředek obrany proti případné svévoli žalovaného spočívající v pasivitě při vyřizování takových žádostí. Podobně soud nepovažuje ze shodných důvodů za rozumný ani takový výklad, jenž by snad pro takové situace nesystematicky dovozoval přípustnost např. toliko (jinak svou povahou výlučně subsidiární) zásahové žaloby. Právě naopak, soudu se jevilo racionálním připustit ve světle výše akcentovaných závěrů kasačního soudu pro žalobcem v žalobě tvrzenou skutkovou situaci, tedy nevyřízení jeho Žádosti, procesní instrumenty dovozené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu pro případy nevyřízení žádosti o poskytnutí informací podané v režimu zákona č. 106/1999 Sb., tedy připustit v obecné rovině možnost brojit proti tvrzené pasivitě žalovaného v režimu § 78 odst. 8 ZZS nečinnostní žalobou za přiměřené aplikace závěrů vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, čj. 5 As 18/2017 - 40, č. 3847/2019 Sb. NSS¹.

63. Tento závěr platí tím spíše za situace, kdy žalovaný žádosti o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. sám nejprve částečně odmítnul a nabídnul žalobci namísto toho postup spočívající právě v podání žádosti o poskytnutí údajů podle § 73 odst. 8 zákona o zdravotních službách (viz bod 13 an. tohoto rozsudku).
64. Městský soud v Praze pak pro úplnost dodává, že žalobce dne 25. 8. 2022 podal k Ministerstvu zdravotnictví žádost o přijetí opatření proti nečinnosti (tato skutečnost ostatně není mezi účastníky řízení sporná), čímž splnil podmínku přípustnosti žaloby proti nečinnosti. Na uvedeném ničeho nemění ani skutečnost, že ministerstvo žádost žalobce o opatření proti nečinnosti s ohledem na interní proces zpracování podání nejprve odmítlo a fakticky jej žádným způsobem neřešilo (a toto podání postoupilo žalovanému teprve v reakci na iniciativu soudu).
65. Zdejší soud proto shrnuje, že nepřistoupil k odmítnutí žaloby pro její nepřípustnost či pro absenci aktivní procesní legitimace žalobce, a namísto toho se jal věcně posoudit uplatněnou žalobní argumentaci.
66. Městský soud v Praze dále ověřil, že žaloba byla podána včas a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž ji posoudil jako žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podle části třetí druhého dílu hlavy druhé s. ř. s. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s.

¹ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se zabýval otázkami souvisejícími s případy, kdy povinný subjekt žadateli poskytne v reakci na žádost odpověď, kterou žadatel nepovažuje za vyčerpávající, a brojí proti postupu povinného subjektu stížností na postup při vyřizování jeho žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o níž je rozhodnuto postupem podle § 16a odst. 6 písm. a) tohoto zákona. Rozšířený senát posuzoval, zda je takové rozhodnutí rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., proti němuž se lze bránit žalobou u správního soudu, nebo zda je proti postupu povinného subjektu v takovém případě třeba brojit jiným způsobem. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 20. 11. 2018, čj. 5 As 18/2017 - 40, spornou právní otázku zodpověděl takto: „*Potvrzení postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona, není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinnostní žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s.*“.

Z usnesení rozšířeného senátu se podává, že rozhodnutím o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. b) či c) zákona č. 106/1999 Sb. jsou vyčerpány prostředky ochrany proti nečinnosti, a bylo-li tak z pohledu žadatele učiněno bezvýsledně, jsou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. proti povinnému subjektu jako žalovanému (bod 57 usnesení rozšířeného senátu). Podanou žalobou se pak žadatel v takovém případě domáhá toho, aby soud žalovanému uložil vydat ve stanovené lhůtě rozhodnutí o žádosti o informace v rozsahu, v němž dosud o žádosti nebylo rozhodnuto.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

vycházel soud ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je přitom třeba zdůraznit, že skutkový stav se v době rozhodování soudu podstatně odlišoval od skutkového stavu ke dni podání žaloby žalobcem.

67. Žalobce se na Městský soud v Praze obrátil za situace, kdy žalovaný byl ve vztahu k jeho Žádosti pasivní, tj. tuto nevyřídil žádným způsobem; neposkytl mu požadované informace, ani jej neinformoval o tom, že mu požadované informace poskytnout nemůže či neposkytne. Bez odezvy přitom původně zůstala i stížnost žalobce k nadřízenému správnímu orgánu, tj. Ministerstvu zdravotnictví.
68. Tento skutkový stav však doznal zásadní změny, neboť poté, co zdejší soud žalovaného vyzval k vyjádření k žalobě, tento Žádost žalobce dne 13. 10. 2022 vyřídil (viz bod 20 tohoto rozsudku), přičemž rovněž vyjádřil vůli s žalobcem vést dialog ohledně poskytnutých informací, když konstatoval, že vzhledem k tomu, že se jedná o data zpracovaná analytickým oddělením, je zde prostor pro doplnění poskytovaných informací v návaznosti na konkretizování požadavků žalobce.
69. Žalobce však vzdor opakovaným výzvám soudu reagujícím na tento posun ve skutkovém stavu setrval na podané žalobě, jak byla podána, přičemž tvrdil, že informace poskytnuté mu žalovaným dne 13. 10. 2022 nejsou pravdivé ani úplné, a žádal po soudu, aby dané skutečnosti přezkoumal. K zásadnímu vývoji v argumentaci žalobce pak došlo až během ústního jednání konaného dne 6. 3. 2023, v rámci kterého žalobce poprvé od zahájení řízení specifikoval, v jakých konkrétních skutečnostech považuje Žádost za nevyřízenou (viz body 30 a 37 – 42 tohoto rozsudku).
70. Městský soud v Praze proto shrnuje, že mezi žalobcem a žalovaným je nadále sporné, zda došlo k vyřízení Žádosti žalobce. Žalovaný je toho názoru, že Žádost žalobce byla vyřízena v plném rozsahu, resp. dle jeho možností s ohledem na vymezení požadovaných informací žalobcem, avšak žalobce se domnívá, že nečinnost žalovaného nadále trvá, přičemž svou argumentaci opírá o tvrzení, že žalovaný poskytnutím nepravdivých informací toliko „předstírá“ vyřízení jeho Žádosti a zastírá svou nečinnost za účelem toho, aby soud shledal žalobu žalobce nedůvodnou. Žalobce je přitom toho názoru, že žalovaný disponuje daty, jichž se v Žádosti dožaduje, avšak úmyslně poskytuje pouze jejich část či poskytuje data, jež neodpovídají specifikacím uvedeným v Žádosti, aby se tímto způsobem vyhnul poskytnutí dat, jež žalobce opravdu požaduje.
71. S ohledem na tvrzení vznesená žalobcem soud považuje za potřebné připomenout limity, jimiž je vázán co do vyústění řízení o projednávané žalobě.
72. V obecné rovině žaloba na ochranu proti nečinnosti podle § 79 an. s. ř. s. poskytuje jednotlivci možnost obrany v situaci, kdy správní orgány zasahují do práv jednotlivce nekonáním, tj. v případech, kdy jednotlivec má právo požadovat od správního orgánu určité konání, avšak správní orgán tomuto právu odpovídající povinnost porušuje. V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti nejde o uplatňování hmotného práva, nýbrž práva procesního, a to práva na vydání rozhodnutí či osvědčení. V řízení o žádosti o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb. má pak správní orgán povinnost buď informace poskytnout (kdy se *de facto* jedná o vydání rozhodnutí), anebo žádost žadatele rozhodnutím odmítnout, případně může dojít ke kombinaci těchto variant (viz KÜHN, Zdeněk, Tomáš KOCOUREK aj. § 79 Žalobní legitimace a účastníci řízení. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019).

73. V projednávané věci tak soud mohl s ohledem na limity soudního přezkumu v tomto typu řízení posoudit, zda žalovaný byl pasivní a Žádost žalobce nevyřídil, případně vyřídil pouze v částečném rozsahu. Shledal-li by žalobu důvodnou, mohl by přistoupit toliko k tomu, že by žalovanému uložil, aby Žádost žalobce v dosud nevypořádaném rozsahu vyřídil. Soud však nemohl odhlédnout od toho, že je úlohou a procesní odpovědností žalobce soudu sdělit, v jakém rozsahu považuje žádost za nevyřízenou tak, aby soud případně mohl žalovanému uložit povinnost v tomto rozsahu o žádosti rozhodnout. O tom také soud žalobce v průběhu řízení opakovaně poučil.
74. Žalobce pak konkrétní výtky, ve kterých spatřoval nevyřízení jeho Žádosti žalovaným, vznesl teprve v průběhu prvního ústního jednání, přičemž tyto následně formuloval písemně. Námitky žalobce Městský soud v Praze předestřel k vyjádření žalovanému, přičemž na základě argumentace účastníků obsažené jak v jejich písemných podání, tak jejich ústních přednesech dospěl k těmto závěrům.
75. Městský soud v Praze předně úvodem podotýká, že procesní postup, který žalobce zvolil po podání jeho Žádosti, zcela nezbytně ovlivňuje náhled soudu na spravedlivé řešení sporu mezi stranami, a to na skutečné úmysly žalobce, jak je soud dovodil z kroků žalobce následujících po vyřízení jeho žádosti. Zdejší soud nezpochybňuje oprávněnost a důvodnost postupu žalobce spočívající v podání opatření na ochranu proti nečinnosti k nadřízenému orgánu žalovaného za situace, kdy jeho Žádost nebyla vyřízena v přiměřené lhůtě. Rovněž pak zcela rozumí aktivitu žalobce, kterou se před zdejším soudem jal hájit své veřejné subjektivní právo a domáhal se vydání rozhodnutí o jeho Žádosti za situace, kdy bez reakce zůstala i jeho aktivita směrem k Ministerstvu zdravotnictví.
76. Postup žalobce poté, co žalovaný jeho Žádost vyřídil a zároveň mu nabídl s ohledem na jeho „obsahově objemnou, a ne zcela jasnou žádost“ možnost osobního setkání s ředitelem žalovaného, aby mohl svůj požadavek i možnosti jeho zpracování a cíle osobně prodiskutovat, přičemž žalobce nabídky žalovaného nevyužil, nýbrž naopak žalovaného osočil ze lži a trval na doložení pravdivosti poskytnutých dat, však lze s ohledem na možné procesní vyústění sporu mezi účastníky řízení označit za kontraproduktivní. Žalobce odmítl jakoukoliv součinnost s žalovaným za účelem vyjasnění kritérií jeho Žádosti. Namísto toho v podání ze dne 14. 10. 2022 žalovanému vytkl poskytnutí vědomě nepravdivých (lživých) informací, pokus vyhnout se poskytnutí dat, bez dalšího konstatoval rozpor dat s dříve prezentovanými závěry, a obecně bez bližších upřesnění paušálně poukazoval na nepravdivost informací. Trval přitom „na doložení pravdivosti poskytnutých informací“ s tím, že „do té doby žalobu zpět brát nebude“. Poté se pak v dalším průběhu soudního řízení fakticky domáhal toho, aby si soud sám vyžádal primární informace, jež byly podkladem pro statistické údaje, a prověřil pravdivost informací poskytnutých žalobci. Po opakovaných poučeních ze strany soudu pak požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost poskytnout informace v takovém rozsahu, který by dle jeho subjektivního přesvědčení odpovídal dikci, resp. žalobcem posléze v průběhu soudního řízení dotvrzovanému účelu jeho Žádosti.
77. Ke konkrétním výtkám, jež žalobce doplnil v průběhu řízení, soud uvádí následující.
78. Co se týče bodu a) Žádosti, žalobce požadoval *statistická data pacientů, kteří přišli do nemocnice z důvodu hospitalizace pro jiný důvod, než je onemocnění COVID-19 za rozhodné období*. Žalovaný mu k jeho Žádosti poskytl tabulku č. 1, ze které se podává *počet unikátních hospitalizačních případů akutní péče mimo případy, u kterých byla diagnostikována nemoc*

COVID 19. Stěžejní námitkou žalobce v tomto ohledu bylo, že požadoval data pacientů týkající se i hospitalizace, která nesouvisela s akutní péčí. Tedy hospitalizace v souvislosti s poskytováním akutní i neakutní péče mimo COVID 19.

79. V tomto ohledu žalovaný během ústního jednání dne 12. 6. 2023 poukázal na vnímání pojmu akutní péče v kontextu vykazování údajů pro statistické účely.
80. Městský soud v Praze považuje za nutné zdůraznit, že bylo především úkolem a odpovědností samotného žalobce vymezit kritéria ve své Žádosti natolik přesným způsobem, aby v odpovědi žalovaného obdržel taková data, jež by odpovídala jeho požadavkům. Žalovanému nelze vytýkat, pokud již při prvotním seznámení s žádostí a jejím tematickým rozsahem nabyt dojmu, že žalobce jde pouze o informace související s pandemií onemocnění Covid-19, a s přihlédnutím k tomu vyložil použité spojení „pacienti, kteří přišli do nemocnice z důvodu hospitalizace“ a spojil jej s „akutní péčí“, zvláště pak za situace, kdy po dobu pandemie opakovaně docházelo k omezování péče neakutní. Pokud nadto žalobce posléze vzdor postupu žalovaného rezignoval na konkretizaci svého požadavku, sám předurčil rozsah a podrobnost statistických dat, jež mu žalovaný v odpovědi mohl poskytnout. Zdejší soud nemůže odhlédnout od skutečnosti, že žalobce požadoval poskytnutí dat ve specializovaném oboru, pro který je typické používání odborných pojmů, a to i pro účely zpracování statistických dat. Žádost žalobce vymezená slovy „pacienti, kteří přišli do nemocnice z důvodu hospitalizace pro jiný důvod, než je onemocnění COVID 19“, přitom dle názoru soudu potřebnou určitost postrádá. Pokud pak žalovaný poskytl statistická data týkající se poskytování „akutní péče“, přičemž zároveň žalobci poskytl prostor pro upřesnění jeho Žádosti, na což žalobce reagoval *a priori* odmítavě, nelze dle přesvědčení zdejšího soudu tento postup označit za nečinnost nebo svévoli žalovaného.
81. V tomto ohledu je nutné připomenout, že žalobce požadoval poskytnutí statistických dat v souladu s § 73 odst. 8 ZZS. Městský soud v Praze přitom výše vyložil, z jakých důvodů je dle jeho názoru na místě přiměřená aplikace standardů, kterým by žalovaný musel dostát, pokud by se jednalo o vyřízení žádosti o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. V takovém případě, shledal-li by žalovaný žádost žadatele jako nesrozumitelnou, resp. nebylo by mu zřejmé jaká informace je požadována, případně by žádost byla formulována příliš obecně, postupoval by v souladu s § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., tedy by ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti žadatele vyzval, aby žádost upřesnil. Pokud by tak žadatel neučinil do 30 dnů ode dne doručení výzvy neučinil, rozhodl by žalovaný o odmítnutí žádosti.
82. V projednávané věci přitom žalovaný (poté co byl zdejším soudem obeznámen o podání žaloby a vyzván k vyjádření) postupoval obdobným, byť podstatně méně formalizovaným, nicméně specifickým tohoto typu žádosti o statistické údaje odpovídajícím způsobem. Žádost žalobce vyřídil v rozsahu, který považoval za odpovídající kritériím v Žádosti stanoveným, a zároveň žalobce informoval, že se jedná o analýzu komplexních dat, kterou povětšinou doprovází nejasnosti. Z tohoto důvodu žalobci sám iniciativně a zcela srozumitelně sdělil, že pokud data nevyhovují přesně jeho záměru, žádá jej o upřesnění; rovněž žalobci nabídl přímou debatu nad předmětnými daty.
83. Této nabídky přitom žalovaný nevyužil; namísto toho bez dalšího setrval na podané žalobě, přičemž následně svá žalobní tvrzení rozvedl tím způsobem, že žalovaný mu údajně neposkytl, oč žádal, přičemž tak učinil úmyslně, a data poskytnutá žalovaným označil za neúplná, resp. nepravdivá. Požadoval přitom, aby úplnost a pravdivost poskytnuté analýzy

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

dat (a to například jejich porovnáním se zdrojovými informacemi) prověřil zdejší soud. Takový postup žalobce přitom Městský soud v Praze neshledává odpovídajícím procesním rolím jednotlivých aktérů tohoto řízení, a to zvláště s přihlédnutím ke specifickým vyplývajícím z charakteru postupu dle § 73 odst. 8 ZZS.

84. Jak již soud uvedl výše, byl to především žalobce, kdo svou procesní (ne)aktivitou po vyřízení Žádosti žalovaným do značné míry předurčil postup žalovaného a kdo tak zásadním způsobem ovlivnil vnímání dané skutkové situace soudem, a to z pohledu závěrů o tom, zda lze žalovaného skutečně označit za (částečně) nečinného, a zda mu tak lze na daném skutkovém a právním půdorysu uložit povinnost vyřídit Žádost žalobce v rozsahu, ve kterém tak dle tvrzení žalobce doposud neučinil.
85. Za podstatné přitom Městský soud v Praze považuje, že žalobce žádal právě poskytnutí statistických dat, přičemž žalovaný (byť teprve poté, co byl obeznámen s obsahem nečinnostní žaloby žalobce) výstup, jež považoval za odpovídající Žádosti, žalobci poskytl a vyzval jej k případné součinnosti, jednalo-li by se z pohledu žalobce o výstup neúplný (resp. v nějaké části neodpovídající zadaným kritériím).
86. Žalobce však jakoukoliv debatu nad výstupem žalovaného k jeho Žádosti nepřipustil, čímž však žalovanému neumožnil na tvrzená pochybení reagovat či reflektovat. Místo toho žalovanému v první, výše opakovaně připomínané reakci, kde by bylo lze rozumně očekávat takové „upřesnění“ či „rozvedení“ obsahu, resp. skutečného cíle a záměru sledovaného Žádosti, bez dalšího vytkl poskytnutí nepravdivých informací a trval na doložení pravdivosti dat. Jak bylo řešeno výše, Městský soud v Praze mohl žalovanému v tomto typu řízení nanejvýš uložit, aby v části, v níž Žádost žalobce zůstala nevyřízena, rozhodl (tj. statistická data poskytnul, nebo Žádost odmítnul). Pokud přitom žalovaný požadavkům v míře předurčené kvalitou Žádosti a mírou součinnosti žalobce v tomto jinak podstatně méně formalizovaném řízení dostál, o čemž je soud přesvědčen, přičemž žalobce i za této situace bez dalšího setrval na svém názoru, že se o komplexní vyřízení jeho Žádosti nejedná, aniž tato skutečnost byla zjevná z porovnání jejího znění a výstupu žalovaného, nelze v projednávané věci o nečinnosti žalovaného uzavřít. Žalovaný ostatně při ústním jednání konaném dne 12. 6. 2023 představitelně vysvětlil, jak a proč v této souvislosti při vyřízení Žádosti využil kritéria „akutní péče“ a upozornil v této souvislosti na odlišení od jiných typů péče, jež se mu jevily v kontextu řešeného případu nepřipadné.
87. Městský soud v Praze proto v návaznosti na výše uvedené dospěl k dílčímu závěru, že co se týče bodu a) Žádosti, nebyl žalovaný nečinný, když žalobci statistická data v rozsahu, jež považoval za odpovídající znění Žádosti v tomto bodě, poskytl a současně indikoval připravenost k další součinnosti a žalobcem. Není přitom úlohou zdejšího soudu, aby v řízení o žalobě proti nečinnosti bez předchozí odpovídající procesní aktivity žalobce ve vztahu k žalovanému objasňoval, zda žalobci byla poskytnuta data odpovídající jeho představě. Žalobce ve své Žádosti nastavení konkrétních parametrů neprovedl, žalovanému proto nelze v této skutkové situaci vyčítat, že na tuto část Žádosti reagoval tak, jak učinil, pokud současně nabídl další konzultace za účelem precizace výstupu.
88. Co se týče bodu b) Žádosti, žalobce požadoval *statistická data pacientů, u nichž byl až v nemocnici zjištěn COVID 19, který probíhal asymptomaticky, za rozhodné období*. Žalovaný mu v odpovědi poskytl tabulku 2, ze které se podává *počet unikátních hospitalizačních případů akutní péče mimo případy, u kterých byla diagnostikována nemoc COVID 19*.

89. Žalobce pak skutečnost, že mu žalovaný poskytl jiné informace než ty, o které žádal, spatřoval v tom, že z tabulky nelze vyčíst statistická data osob, u kterých COVID-19 probíhal asymptomaticky, přičemž zároveň namítal, že osoby nejsou členěny na věkové kategorie, což ve výstupech žalovaného bývá běžné.
90. Ani v tomto bodě přitom dle soudu nelze odpověď žalovaného vyložit jako zakládající závěr o jeho nečinnosti při vyřízení Žádosti žalobce. Z odpovědi žalovaného je zřejmé, že poskytl údaje k osobám, u nichž bylo onemocnění COVID 19 diagnostikováno až v rámci hospitalizace, tj. příznaky (symptomy) nemoci COVID 19 nebyly příčinou jejich hospitalizace. Žalobce přitom, jak bylo řečeno výše, nijak nereagoval na výzvu žalovaného k dialogu nad poskytnutými daty, přičemž se v projednávané věci lze důvodně domnívat, že asymptomatický průběh onemocnění nelze z hlediska filtrace dat *a priori* určit. Rozčlenění dat podle věkových kategorií osob pak žalobce v Žádosti nežádal; v neposkytnutí tohoto údaje tak pochybení žalovaného shledat nelze.
91. Městský soud v Praze proto shledal, že žalovaný není ve vztahu k písm. b) Žádosti v té podobě, v níž ji žalobce vznesl, nečinný.
92. Co se týče bodu c) Žádosti, žalobce se pod tímto domáhal vydání *statistických dat pacientů, kteří mají skutečnou proticovidovou léčbu, lehčí hospitalizaci s COVID 19, či jiným zdravotní problém bez proticovidové léčby nebo lehčí hospitalizace*. Žalovaný mu v odpovědi poskytl Tabulku 3 obsahující počty *hospitalizovaných osob s COVID 19 podle charakteru hospitalizace*, v rámci které tyto dále rozčlenil na ty hospitalizované na jednotce intenzivní péče, a na ty hospitalizované za využití umělé plicní ventilace, nebo mimotělní podpory života.
93. Žalobce pak v řízení před soudem vyjádřil názor, že kvalifikace proticovidové léčby se podává z Rozhodnutí MZdr, neboť jsou v něm uvedena kritéria k léčbě pacientů s prokázaným mírným a středně těžkým onemocněním COVID 19.
94. Městský soud v Praze přitom této úvaze žalobce nemůže přisvědčit. Z dotčeného rozhodnutí se toliko podává, že léčivý přípravek je určen k léčbě pacientů, kteří jsou ve vysokém riziku progresu do závažného onemocnění COVID 19 s potřebou hospitalizace právě tehdy, pokud splňují kritéria zmiňovaná žalobcem. Nelze z něj však v žádném případě seznat kvalifikační znaky toho, co lze subsumovat pod pojem „skutečná proticovidová léčba“ ani „lehčí hospitalizace“.
95. Žalovaný pak v odpovědi na Žádost žalobce poskytl data rozčleněná podle charakteru hospitalizace, přičemž se z pohledu soudu snažil kategorizací osob podle jejich umístění na JIP, resp. na UPV/ECMO, vystihnout závažnost průběhu onemocnění u těchto osob poskytnutou lékařskou péčí. Výtku žalobce, že mu žalovaný neposkytl v odpovědi data, o která žádal, za situace, kdy nevyužil možnost danou žalovaným svůj požadavek upřesnit, přičemž samotná formulace tohoto požadavku v Žádosti neumožňuje poskytnutí jednoznačné odpovědi, tak zdejší soud shledává neopodstatněnou. Ani v tomto ohledu tak soud nečinnost žalovaného neshledal.
96. Co se týče body e) a f) a h) Žádosti, žalobce žádal *statistická data úmrtí na COVID 19 bez vyjmenovaných komorbidit* [bod e) Žádosti], *statistická data úmrtí na COVID 19 s vyjmenovanými komorbiditami* [bod f) Žádosti] a *statistická data úmrtí pacienta bez COVID 19* [bod h) Žádosti]. Žalovaný mu v odpovědi poskytl Tabulku 4, ve které uvedl *zemřelé osoby podle prvotní příčiny smrti a podle komorbidit*. Tato obsahuje tři sloupce (nad rámeček sloupců nadepsaných rok a měsíc) právě podle zadaných kritérií.

97. Neúplnost vyřízení jeho Žádosti (tj. tvrzenou nečinnost žalovaného) pak žalobce spatřoval primárně ve skutečnosti, že u vyjmenovaných komorbidit nebyla zohledněna časová kritéria (10 dní, 5 let, 14 dní apod., viz bod 30 tohoto rozsudku). Žalovaný v tomto ohledu uvedl, že skutečnost, že časový údaj o diagnózách uveden není, je způsobena objektivním faktem, že žádný takový časový údaj v databázi zemřelých není k dispozici. Zdůraznil, že mu rovněž nebylo zcela jasné, co bylo tímto časovým údajem míněno, a i tohoto důvodu navrhl osobní konzultaci. Na toto vyjádření žalovaného žalobce dále nerefletoval. Z poznatků vyplynulších z důkazů provedených při ústním jednání se nicméně podává, že tyto časové údaje žalobce do své Žádosti převzal z Mezinárodních pokynů, resp. pokynů zveřejněných na internetových stránkách žalovaného, jež soud provedl k důkazu, kde jsou uvedeny (v tom soud souzní s žalovaným) toliko jako demonstrativní příklady certifikace příčiny úmrtí, resp. (lapidárně řečeno) jako příklad vyplnění příslušné kolonky. V tomto ohledu tak nelze žalovanému vytýkat, pokud při vyřízení Žádosti žalobce od těchto údajů odhlédl. Polemika žalobce při ústním jednání stran toho, nakolik je možné, aby se jednalo o „prázdnou množinu“ situací, se mívá s podstatou projednávané věci.
98. Žalobce následně doplnil, že žádal „*statistická data úmrtí na COVID 19 bez komorbidit vyjmenovanými pod body i) – iv). Tedy laicky řešeno: Žalobce žádal statistická data o úmrtích osob jen na COVID 19 bez vybraných komorbidit pod body i) – vi), což se však z tabulky poskytnuté žalovaným nepodává. Stejně je to i pod bodem f), kde žalobce laicky řešeno žádal statistická data o úmrtí na COVID 19 právě s vybranými komorbiditami pod body i) – vi), což se však z tabulky poskytnuté žalovaným nepodává*“. V tomto ohledu přitom Městský soud v Praze tvrzení žalobce shledává nejasným, neboť přestože žalobce uvádí, že žalovaný mu data neposkytl, tabulka obsahuje přesně takové skutečnosti, na jejichž absenci žalobce poukazuje. Pokud přitom záměrem žalobce bylo sdělit, že v Žádosti požadoval statistická data úmrtí na COVID 19 s (resp. bez) komorbidit odděleně [tj. statistická data úmrtí na COVID 19 s/bez komorbidity uvedené pod písmenem i), následně statistická data úmrtí na COVID 19 s/bez komorbidity uvedené pod písmenem ii) atd.], tento požadavek nelze z předmětných bodů Žádosti jednoznačně seznat.
99. I v tomto ohledu Městský soud v Praze zdůrazňuje, že žalobce fakticky žalovanému z pohledu soudu vytýká poskytnutí informací, o něž nežádal, a to za situace, kdy však poskytnuté informace dle stanoviska soudu znění jeho Žádosti odpovídají a kdy žalobce svůj požadavek ve vztahu k žalovanému blíže nekonkretizoval a možnost konzultace nevyužil. Za této situace tak Městský soud v Praze konstatuje, že ve vztahu k bodům e) a f) Žádosti nečinnost žalovaného neshledal. Ve vztahu k písmenu h) Žádosti pak žalobce žádné bližší výtky neuváděl, i v tomto ohledu přitom žalovaný Žádost žalobce vyřídil.
100. Konečně pak co se týče bodu g) Žádosti, žalobce požadoval *statistická data úmrtí pacienta s COVID 19, avšak z jiné příčiny*. Doplnil, že *v případech, kdy dojde k úmrtí pacienta, který měl dříve diagnostikován COVID 19, avšak úmrtí bylo bezprostředně způsobeno jinou příčinou. Jedná se tedy o pacienty, u nichž existuje domněnka, že COVID 19 mohl průběh onemocnění vedoucího ke smrti jen zhoršit, nebo ke smrti jinak přispět*. Žalovaný mu v odpovědi poskytl Tabulku 5, ve které uvedl *zemřelé osoby na jinou prvotní příčinu smrti než COVID 19, které měly diagnostikován COVID 19 méně než měsíc před úmrtím*. Žalovaný uvedl, že detailní kauzální analýzu příčin úmrtí a roli COVID 19 v ní však nelze bez oslovení expertů provést, a proto dodal toliko jemu dostupné údaje. Žalobce pak takové vypořádání jeho Žádosti považuje za neúplné, neboť s poukazem na Mezinárodní pokyny má za to, že žalovaný

informace o kauzálním nexu průběhu onemocnění s přihlédnutím ke vlivu COVID 19 má, avšak nechce je vydat.

101. Městský soud v Praze předně uvádí, že Mezinárodní pokyny obsahují metodiku, jak specifikovat kauzální posloupnost, která vedla k úmrtí v části lékařského potvrzení o příčině smrti. Dle názoru soudu z tohoto dokumentu přitom nelze jakkoliv dovodit, že žalovaný daty v žalobcem naznačeném rozsahu disponuje, či je má volně k dispozici. Jako zásadní však zdejší soud opět shledává skutečnost, že bod g) Žádosti je formulován velice obecně, přičemž z něj nelze seznat, že by žalobce ve skutečnosti požadoval takový rozsah dat, jak nyní v řízení před soudem tvrdí. Opětovně přitom nelze odhlédnout od skutečnosti, že pokud odpověď žalovaného dle jeho názoru považoval za nedostatečnou, mohl využít nabídky žalovaného a svou Žádost v tomto rozsahu zpřesnit, nebo za součinnosti žalovaného kritéria Žádosti přeformulovat/specifikovat.
102. Ani ve vztahu k písmenu g) Žádosti tak zdejší soud neshledal v postupu žalovaného nečinnost spočívající v poskytnutí neúplných informací, resp. neúplném vyřízení Žádosti, jak tvrdil žalobce.
103. Městský soud v Praze tak konstatuje, že konkrétní výtky žalobce k postupu žalovaného, ve kterém žalobce spatřoval jeho nečinnost, když tvrdil, že mu žalovaný požadovaná data neposkytl, resp. poskytl v neúplném rozsahu, shledal v projednávané věci neopodstatněnými. Žalovaný naopak dle jeho názoru dostal povinnosti Žádost žalobce vyřídit poskytnutím dat, jež odpovídají požadavkům, které žalobce v Žádosti uvedl, resp. které z ní bylo možno rozumně dovozovat. Městský soud v Praze vnímá, že žalobce rozsah vyřízení Žádosti s poukazem na nyní jím specificky doplňovaná kritéria považuje za nedostatečný; žalovanému však nelze z pohledu soudu vyčítat, pokud Žádost, v níž ji žalobce podal, vyřídil jím zvoleným způsobem. Soud sdílí přesvědčení žalovaného, že žalobcem v průběhu soudního řízení specifikované požadavky ze znění jeho původní Žádosti nevyplývají. Jak soud uvedl výše, žalobci nic nebránilo, aby své výtky v reakci na postup žalovaného směřoval v rozhodné době přímo k žalovanému a využít jím nabízenou součinnost, nikoliv vzdor principům vyplývajícím ze subsidiarity soudního přezkumu činnosti veřejné správy požadovat na zdejším soudu, aby postup žalovaného korigoval revizí primárních dat. Závěrem žalobce, že jeho Žádost žalovaný úmyslně v požadovaném rozsahu nevyřídil, nic nesvědčí.
104. K dalším námitkám žalobce, které se týkají použití specifických MKN kódů žalovaným, tedy konkrétně, že použil MKN kódy pro určení COVID 19 kódy U07.1 a U07.2, přičemž žalobce s poukazem na Výskyt vybraných hlášení infekcí dovodil, že pro onemocnění COVID 19 je zaveden kód B97.2, Městský soud v Praze uvádí, že z argumentace žalobce není zřejmé, jak se uvedený postup žalovaného měl negativně promítnout do výstupu, jenž obdržel jako odpověď na jeho Žádost a zprostředkovaně tak vyústit v zásah do jeho veřejných subjektivních práv. Předně soud uvádí, že je zjevné, že všechny uvedené kódy se v databázi MKN-10 nachází, přičemž z Mezinárodních pokynů předložených žalobcem se pak podává, že těmito byly zavedeny kódy „U07.1 COVID 19, virus identifikován“ a „U07.2 COVID 19, virus neidentifikován“. Použití těchto kódů tak bez dalšího domněnku o nesprávném postupu (resp. postupu svědčícím o neúplném vyřízení Žádosti) žalovaného rozhodně nevyvolává. Žalobce přitom ve své Žádosti neuvedl žádný konkrétní kód, který by měl žalovaný při své analýze pro onemocnění COVID 19 použít.

105. Městský soud v Praze pak pro úplnost přistoupil k posouzení argumentace, uplatněné žalobcem předtím, než v reakci na opakované procesní výzvy a poučení soudu konkretizoval, v čem spatřoval nečinnost žalovaného, tj. že data poskytnutá žalovaným jsou neúplná s ohledem na formát výstupu žalovaného. Žalobce svůj nesouhlasný postoj s přístupem žalovaného založil především na skutečnosti, že mu žalovaný neposkytl informace extrahované přímo z „NRZI“, ale obdržel toliko „excelovskou tabulku“ se zpracovanými daty. Dalším „důkazem“, který žalobce uvedl na podporu svého tvrzení, pak byl článek publikovaný na webových stránkách Sdružení mikrobiologů, imunologů a statistiků (viz bod 24 tohoto rozsudku).
106. Žalobce v tomto ohledu dle názoru soudu především zcela opomíjí rozdíl mezi informacemi poskytovanými na základě ustanovení § 73 odst. 7 ZZS a odstavce 8 předmětného ustanovení, resp. částečně dokonce tvrdí, že postupem žádostí o poskytnutí dat podle osmého odstavce má větší šanci domoci se požadovaných informací, neboť žalovaný v tomto režimu nemá možnost správního uvážení ohledně kolidujících právních zájmů, které musí vzájemně poměřovat při poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. (tj. práva na informace oproti možnému dotčení práva na zachování lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti; případně zásahu do soukromého a rodinného života či do práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě). Této úvaze žalobce však zdejší soud nemohl přisvědčit.
107. Ze samotné zákonné dikce předmětných ustanovení je patrný rozdíl ve formátu výstupu dat poskytovaných žalovaným. Podle § 73 odst. 7 ZZS jsou poskytovány informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb., oproti tomu podle § 73 odst. 8 ZZS žalovaný poskytuje údaje pro statistické a vědecké účely za přiměřeného užití procesní úpravy zákona č. 106/1999 Sb. (bod 60 a násl. shora). Předmětné ustanovení ve větě druhé přitom stanoví, že žalovaný je oprávněn žádat za poskytnutí těchto údajů úhradu nákladů spojených s opatřením dat pro vyřízení žádosti žadatele. Z tohoto ustanovení tak implicitně vyplývá, že žalovaný poskytuje žadateli určitý zpracovaný výstup v anonymizované podobě pro statistické a vědecké účely. Tuto skutečnost ostatně žalovaný opakovaně v průběhu řízení před soudem zdůraznil. Uvedl, že se v případě vyřízení žádosti podle § 73 odst. 8 ZZS jedná ve své podstatě o službu, která spočívá v tom, že žalovaný informace požadované žadatelem obstará z jemu dostupných zdravotních registrů a tento výstup žadateli předá. Doplnil přitom, že se jedná o komplexní analýzu dat, jejímž výsledkem nemůže být prosté předání zdrojových informací, neboť požadované informace se v žádném systému ve zpracované podobě nenacházejí, ale je třeba je určitým procesem na základě zadaných kritérií z dotčených systémů vyfiltrovat.
108. Žalobce přitom v podstatné míře brojí právě proti formátu, ve kterém mu požadované informace byly poskytnuty (zpracovaný výstup v podobě excelovské tabulky) a sporuje v tomto ohledu jejich pravdivost. Ve své podstatě se pak po zdejším soudu dožaduje toho, aby přezkoumal postup žalovaného směřující k vydání předmětných informací, resp. aby ověřil, že poskytnutá data odpovídají primárním údajům obsaženým v databázích, ze kterých žalovaný údaje extrahoval.
109. Požadavek žalobce však Městský soud v Praze shledává zcela neopodstatněným. Předně nelze v souladu s dříve připomenutými obecnými východisky opomenout, že žaloba na ochranu proti nečinnosti zaručuje žalobci zachování jeho procesních práv, tj. za předpokladu, že by správní orgán odmítal vyřídit konkrétní žádost (vydat rozhodnutí či osvědčení), mohl by mu soud povinnost vyřízení této žádosti uložit.

110. Žalobce nicméně v daném kontextu ve své podstatě za „nečinnost“ žalovaného považuje tu skutečnost, že namísto toho, aby mu poskytl jím požadované informace, poskytl mu informace „vyfabulované“, a proto Žádost žalobce nevyřídil. Po zdejším soudu pak žalobce požadoval, aby postup žalovaného v tomto ohledu přezkoumal, resp. aby ověřil, že informace poskytnuté žalovaným odpovídají zdrojovým datům, která má žalovaný k dispozici.
111. Městský soud v Praze přitom *a priori* nevylučuje, že pokud by žalobce v tomto ohledu snášel konkrétní a důkazně podložená tvrzení, ze kterých by bylo lze seznat takové skutečnosti, které by zakládaly důvodné pochybnosti o správnosti postupu žalovaného při vyřizování jeho Žádosti, musel by zdejší soud zvažovat, jaké jsou možnosti poskytnutí ochrany žalobci před takovou eventuálně plausibilně tvrzenou svévolí žalovaného. Jak přitom zdůraznil Nejvyšší správní soud v recentním rozsudku ze dne 11. 5. 2023, čj. 2 As 238/2022 - 37 (v předmětné věci se ostatně žalobce nacházel v postavení účastníka řízení), pokud by žalobce myslitelně tvrdil, že poskytované informace jsou nepravdivé, byl by městský soud povinen jej poučit o tom, že k obraně proti nepravdivé informaci slouží zásahová žaloba, a poskytnout mu prostor k případné úpravě žalobního tvrzení a návrhu. Za skutkového stavu, jaký je dán v projednávané věci, však soud k takovému postupu neshledal žádný rozumný důvod.
112. Žalobce totiž svou domněnku o nepravdivosti poskytnutých informací staví výhradně na formátu odpovědi žalovaného, na článku z webových stránek Sdružení makrobiologů, imunologů a statistiků dne 17. 1. 2023 a na blíže nekonkretizovaných vyjádřeních bývalých ministrů zdravotnictví. Nesnáší však žádné konkrétní poznatky, na základě kterých by bylo možné usuzovat, že se žalovaný při vyřizování jeho Žádosti dopustil pochybení, neřkuli úmyslné manipulace s informacemi. Soud si je vědom skutečnosti, že sám žalobce zdrojovými daty nedisponuje a je tak v daném směru zatížen informačním deficitem. Nelze nicméně očekávat, že soud na podkladě obecné a paušální argumentace, vzdor pravidlům plynoucím z procesního principu rovnosti stran, iniciativně přistoupí ke komplexnímu přezkumu postupu žalovaného při vyřizování žádostí o informace podle § 73 odst. 8 ZZS, aniž pro to měl konkrétní důvody.
113. Nad rámec nutného odůvodnění pak Městský soud v Praze dodává, že žalobce opakovaně upozornil, že pokud se domáhá poskytnutí konkrétních informací a je toho názoru, že žalovaný mu tyto informace svévolně odpírá (či poskytnuté informace modifikuje apod.), může se na žalovaného obrátit s žádostí o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb., kdy žalovaný má následně povinnost žádost žalobce formálně upraveným postupem vyřídit, případně poskytnutí konkrétních informací odmítnout a svůj postup odůvodnit v rozhodnutí. Byť Městský soud v Praze nepřehlíží, že se žalobce poskytnutí informací tímto způsobem již v minulosti domáhal a považoval tento postup s ohledem na způsob vyřízení žádosti žalovaným (tj. kdy žalovaný žalobci poskytl toliko informace o struktuře dat s ohledem na vlastní výklad § 73 odst. 7 ZZS), v době od podání žaloby došlo v tomto ohledu k zásadní změně.
114. Souladem předmětného ustanovení s ústavním pořádkem, resp. návrhem na zrušení tohoto ustanovení pro jeho tvrzený rozpor s právem na svobodný přístup k informacím, se totiž zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 25/21. Byť Ústavní soud shledal předmětný návrh nedůvodným, vymezil se proti praxi žalovaného, v rámci které žalovaný částečně odmítal žádosti o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 73 odst. 7 ZZS za současného poučení o možnosti poskytnutí údajů postupem

podle § 73 odst. 8 ZZS. Poukázal, že je výhradně na volbě žadatele, jaké nástroje k realizaci svých práv zvolí. Konstatoval, že je-li podána žádost o informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb., je ji povinný subjekt, spadající-li požadované informace do jeho působnosti, povinen vyřídit sám, a to postupem, který zákon č. 106/1999 Sb. předpokládá. Není možné poskytnutí informací, pokud jimi povinný subjekt disponuje, odmítnout s odůvodněním, že existují i jiné způsoby, jak se jich může žadatel domoci. Dovodil proto, že není možné aprobovat přístup správních orgánů, kterým namísto poskytnutí požadovaných informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. alternativně navrhuji využití § 73 odst. 8 ZZS. Ústavní soud přitom dále uvedl, že přijaté závěry bude jistě možné vztáhnout i na další žádosti podané žalovanému podle zákona č. 106/1999 Sb., ačkoliv nevyloučil, že by odepření poskytnutí informací z registrů nemohlo být za určitých okolností oprávněné.

115. *Zdůraznil rovněž, že „[p]ro uplatňování práva na informace je třeba primárně vycházet ze zásady, že informace se poskytují a každé případné omezení tohoto práva je pak nutné vykládat restriktivním způsobem. Jak již bylo uvedeno výše, k omezení práva na informace může dojít pouze v případech, kdy má takový postup zákonný podklad a je v demokratické společnosti nezbytný k ochraně jiných konkurujících práv či hodnot (například veřejný zájem, veřejná bezpečnost, práva a svobody jiných apod.). Onu nezbytnost omezení však nelze a priori presumovat pouze ze znění zákona, který je formální podmínkou omezení práva na informace. Naopak, vždy je nutno nejprve identifikovat konkurující veřejný zájem či jiné ústavně zaručené právo, které by mělo být onou zákonnou výlukou chráněno, a vzájemně je poměřovat, například provedením testu proporcionality (dříve více užívaného testu veřejného zájmu). Omezení práva na informace, respektive jeho nezbytnost pak musí vyplynout z tohoto poměrování, tímto způsobem bude současně naplněna i materiální podmínka omezení práva na informace [obdobně viz FUREK, Adam. § 12 (Podmínky omezení). In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 2016. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, s. 616.]. Potřebnost zjišťování naplnění obou podmínek vyplývá rovněž z nálezu sp. zn. Pl. ÚS 2/10, ve kterém zaznělo, že je nutno zkoumat v každém konkrétním případě (podle okolností konkrétní věci) splnění podmínky nezbytnosti omezení základního práva a svobody jednotlivce v demokratické společnosti, neboť nelze a priori vyloučit, že v konkrétním případě bude ochrana základního práva převažovat nad citovanými hodnotami, tj. že nebude dána existence „naléhavé společenské potřeby“ na omezení základního práva. V dalších rozhodnutích současně zdejší soud výslovně deklaroval, že žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem, a že v každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci testem proporcionality porovnat dotčená v konfliktu stojící práva a zajistit, aby mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha [viz nálezy ze dne 17. 10. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (N 188/87 SbNU 77) a ze dne 3. 4. 2018 sp. zn. IV. ÚS 1200/16 (N 64/89 SbNU 25)]“ (zdůraznění provedeno soudem). Dosavadní praxe žalovaného spočívající v poskytování toliko informací o struktuře dat bez odůvodnění, proč je vyloučené poskytnutí kompletních informací, tak napříště nebude možná a žalovaný bude muset důvody pro odmítnutí žádosti přezkoumatelným způsobem žadatelům předestřít. Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb. pak bude možné podat odvolání k nadřízenému orgánu a v případě neúspěchu rovněž žalobu proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., v rámci které bude soud moci posoudit, zda zde důvody pro odmítnutí (části) žádosti byly a pokud ne, nařídí povinnému subjektu informace poskytnout.*
116. Soud veden snahou o racionální a efektivní vyřešení sporu mezi účastníky žalobce poučil, avšak žalobce i přes toto poučení setrval na svém názoru. Podání žádosti o informace

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

v režimu zákona č. 106/1999 Sb. by v jeho případě údajně bylo neúčelné, neboť žalovaný by poskytnutí požadovaných informací mohl odmítnout právě s argumentací o důvodnosti takového postupu z hlediska ochrany kolidujících právních zájmů, přičemž akcentoval, že v režimu poskytnutí údajů dle § 73 odst. 8 ZZS žalovaný tuto možnost nemá.

117. Městský soud v Praze se však s argumentací předestřanou žalobcem nemůže ztotožnit. Jak již bylo vyloženo výše, dle názoru zdejšího soudu nelze režim poskytování údajů dle § 73 odst. 7 ZZS a § 73 odst. 8 ZZS volně zaměňovat. Žalobce žalovaného v režimu osmého odstavce požádal o poskytnutí informací pro statistické a vědecké účely. Městský soud v Praze žalobci přisvědčuje potud (a o této skutečnosti ostatně není mezi účastníky sporu), že žalovaný Žádost v době podání žaloby nevyřídil, k ochraně procesních práv žalobce pak původně nevedla ani stížnost adresovaná nadřízenému orgánu žalovaného. Po podání žaloby v projednávané věci však žalovaný s žalobcem navázal komunikaci, Žádost formálně vyřídil a poskytl mu požadovaná data, přičemž vyjádřil vůli s žalobcem vést dialog za účelem případné precizace poskytnutého výstupu.
118. Tuto možnost však žalobce nevyužil a namísto toho vzdor výzvě soudu reagujícím na změnu skutkového stavu setrval na žalobě, jak byla původně podána, přičemž požadoval, aby zdejší soud informace poskytnuté žalovaným fakticky přezkoumal, resp. aby ověřil, že žalovaný při vyřízení Žádosti nepostupoval svévolně a informace žádným způsobem nemodifikoval. Zdejší soud přitom neshledal žádný důvod, aby tímto způsobem v projednávané věci postupoval. Žalovaný Žádost žalobce vyřídil, informace žalobci poskytl, přičemž zároveň vyjádřil vůli s žalobcem nadále spolupracovat za účelem doplnění případných chybějících informací, a to s přihlédnutím ke skutečnosti, že vyřízení Žádosti žalobce nespočívá v pouhé extrakci existující informace, ale v analýze a interpretaci dat nacházejících se v dostupných databázích na základě konkrétních požadavků stanovených žalobcem. Z pohledu soudu tak nelze, a to i se zřetelem ke shora připomínané zásadě subsidiarity soudního přezkumu, za této skutkové situace bez dalšího hovořit o tom, že je žalovaný nadále nečinný.
119. Za potřebné pak zdejší soud považuje se stručně vyjádřit k listině, jíž žalobce soudu předložil na jednání konaném dne 6. 3. 2023 (viz bod 25 tohoto rozsudku). Z této se podává, že žalobce dne 2. 2. 2023 podal k žalovanému žádost o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb., přičemž žalovaný mu v odpovědi adresoval přípis, ve kterém jej informoval, že jeho podání posoudil ve smyslu jeho skutečného obsahu jako žádost podle § 73 odst. 8 ZZS. Městský soud v Praze předně zdůrazňuje, že mu v nyní řešeném případě nepřísluší posouzení zákonnosti postupu žalovaného ve věci vyřízení předmětné žádosti o informace podané v režimu zákona č. 106/1999 Sb. Zdejší soud ostatně ani nemá k dispozici původní podání žalobce a již proto tedy nemůže činit v tomto ohledu žádné závěry, i kdyby tak činil nad rámec nezbytného odůvodnění. Podotýká však, že pokud žalobce považuje vyřízení jeho podání za nedostatečné, či nesouladné s právními předpisy, poskytuje mu zákon č. 106/1999 Sb. procesní záruky, jimiž se může domáhat nápravy. Žalobce přitom v nyní posuzovaném případě netvrdí, že by se proti tomuto postupu neúspěšně bránil, včetně obrany ve správním soudnictví (soud by jistě musel zohlednit, pokud by se v daném ohledu žalobce ocitl v určité procesní pasti; na skutkovém půdorysu nyní řešeného případu však tomu přinejmenším prozatím nic nenasvědčuje). Jakkoli tedy bez znalostí konkrétních okolností zdejšímu soudu nepřísluší postup žalovaného hodnotit, toliko v obecné rovině pro úplnost dodává, že pokud žalovaný žádost o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. obdrží, měl by jí v mantinelech stanovených tímto zákonem rovněž vyřídít.

120. Nad rámec výše uvedeného pak soud konečně podotýká, že nepřehlédl skutečnost, že žalobce v návaznosti na poskytnutí informací žalovaným tomuto adresoval sdělení, kterým se proti způsobu vyřízení jeho Žádosti vymezil (viz bod 22 tohoto rozsudku).
121. Městský soud v tomto ohledu připouští, že předmětné sdělení odpovídá materiálně stížnosti na postup při vyřizování o informace podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. Z odborné literatury se v tomto kontextu podává, že pod toto ustanovení je podřaditelná situace, kdy nedošlo k odmítnutí požadavku žadatele o informace postupem podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., byť se žadatel domnívá, že jeho žádost byla vyřízena pouze částečně (viz FUREK, Adam. § 16a [Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 958–959). Soud se proto také ve svých úvahách zabýval tím, zda by bylo na místě, aby před rozhodnutím o žalobě vyčkal postoupení předmětné stížnosti nadřízenému orgánu žalovaného a jejího následného vyřízení.
122. Aniž soud předjímá výsledek takového řízení, s ohledem na námitky (či spíše jejich absenci) uplatněné ve stížnosti, kdy žalobce nespecifikuje, v jaké části mu informace nebyla poskytnuta², nepovažoval soud za účelné ani hospodárné, aby případného vyřízení stížnosti ministerstvem vyčkával. Žalobce ostatně v tomto ohledu na žádných svých právech postupem soudu zkrácen není, neboť na případné vyřízení tohoto jeho podání může, bude-li to považovat za účelné, reagovat novou žalobou. Žalobce v tomto řízení přes opakované snahy soudu o efektivní řešení sporu mezi účastníky setrvává na žalobě v podobě formulované za zcela jiné skutkové situace, přičemž z pohledu soudu nesnáší v reakci na skutkové změny žádná plausibilní tvrzení, jež by odůvodňovala obavy z toho, že informace poskytnuté žalobci neodpovídaly skutečnosti. Za této situace soud nepovažuje přerušování tohoto řízení na daném skutkovém půdorysu za adekvátní.

VII. Závěr a náklady řízení

123. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
124. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

² Žalobce toliko uvedl, že vyřízení jeho Žádosti není založeno na „úplných a pravdivých sdělení a obsahuje také zcela lživé informace“ a že „poskytnuté informace jsou v rozporu s prezentovanými závěry“ ředitele žalovaného, aniž snášel konkrétní skutečnosti, na základě kterých považuje vyřízení jeho Žádosti za neúplné.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. června 2023

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu